

**Petra Kanasugi
Kurihara Sachiko
David Labus
Morita Mamoru**

**JAPONSKÁ
SLOVESA
V PŘÍKLADECH**

KAROLINUM

Japonská slovesa v příkladech

Petra Kanasugi
Kurihara Sachiko
David Labus
Morita Mamoru

Recenzovali:
Dita Nymburská, Ph.D.
Martin Tírala, Ph.D.

**Financováno
Evropskou unií**
NextGenerationEU

**Národní
plán
obnovy**

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

Publikace byla vydána za podpory Ministerstva školství, mládeže
a tělovýchovy a Národního plánu obnovy v rámci projektu
Transformace pro VŠ na UK (reg. č. NPO_UK_MSMT-16602/2022).

Vydala Univerzita Karlova
Nakladatelství Karolinum
Praha 2022
Obálka Jan Šerých
Sazba David Labus
Druhé, rozšířené vydání

© Univerzita Karlova, 2022
© Petra Kanasugi, Kurihara Sachiko,
David Labus, Morita Mamoru, 2022

ISBN 978-80-246-5423-2
ISBN 978-80-246-5463-8 (pdf)

Univerzita Karlova
Nakladatelství Karolinum

www.karolinum.cz
ebooks@karolinum.cz

Obsah

Úvod	5
Jednoduchá slovesa	15
Složená slovesa	437
Gramatický oddíl	595
Syntaktická složená slovesa	
Gramatické konstrukce se slovesným přechodníkem	
Seznam hesel	611

Úvod

Japonská slovesa v příkladech vznikla důkladnou revizí a podstatným rozšířením předcházejícího výukového materiálu – *Příručky japonských sloves*, vydané v roce 2008. Věříme, že *Příručka* plnila svou roli praktického výukového i samostudijního materiálu, a to i mimo Ústav Dálného východu FF UK, nicméně cítili jsme potřebu ji zpřesnit a rozšířit. Pro tuto myšlenku jsme získali také dva kvalifikované lektory japonského jazyka, vyslané na FF UK nadací The Japan Foundation, kteří v autorském týmu zajišťovali výběr vhodných větných příkladů a zaručili mimo jiné aktuálnost užitého jazyka.

První vydání *Japonských sloves v příkladech* obsahovalo oddíl tzv. jednoduchých sloves (単独動詞 tandoku dóši), například 取る *toru*, „brát“, k nimž jsme nově zařadili i tzv. složená slovesa (複合動詞 fukugó dóši), například 受け入れる *ukeireru*, „přijmout“. Jako bonus jsme přidali Gramatický oddíl, prostřednictvím něhož mohou čtenáři hlouběji proniknout do gramatiky japonských sloves – například v něm najdou přehled základních a velmi frekventovaných gramatických struktur s přechodníkovým tvarem a kategorizaci syntaktických složených sloves. V mezidobí se nám sešla řada podnětů k dalšímu rozšíření a doplnění hesel na základě kritéria frekvence výskytu, provedli jsme rovněž některé dílčí opravy a zpřesnění.

Nyní tedy předkládáme toto 2., rozšířené a opravené vydání a doufáme, že se opět stane vhodným pomocníkem při pasivním i aktivním studiu japonštiny a že si najde své uživatele jak mezi úplnými začátečníky, tak i mezi pokročilejšími studenty.

Japonská školní gramatika označuje slovesa za autosémantická, ohebná slova, která mohou nabývat funkce přísudku. Tyto základní vlastnosti sice slovesa sdílejí s ostatními predikativy (tzv. I-přídavnými jmény, NA-přídavnými jmény a sponovým přísudkem), ale po formální, funkční i významové stránce vykazují největší rozmanitost a představují v rámci japonského jazyka naprosto klíčovou kategorii.

Po formální stránce slovesa disponují nejširším systémem konjugace,¹ který zahrnuje způsob, rod, čas, polaritu, zdvořilost a epistemickou a evidenční modalitu. Jednotlivé gramatické významy jsou vyjadřovány zpravidla příponami a koncovkami, které se váží na slovesné kmeny v pěti paradigmatech. (viz Struktura hesla – Záhlaví hesla 3.)

¹ V závislosti na své sémantice nemusí každé sloveso disponovat všemi konjugacími tvary nebo vstupovat do všech gramatických konstrukcí (např. slovesa s významem mimovolní aktivity (např. *dekiru*) neutváří rozkazovací způsob apod.; slovesa s významem existence (*iru*) nevytváří konstrukci TE-IRU apod.).

V rámci věty mohou slovesa nabývat funkce koncového přísudku hlavní věty (koncový tvar), přísudku souřadně spojených vět (I-kmen, přechodník, alternativ), přísudku vedlejší věty (podmínkový, přípustkový tvar) a přívlastku (přívlastkový tvar). Ve všech těchto funkcích jsou slovesa schopna vázat jednotlivé argumenty dle svého valenčního rámce (viz Struktura hesla – Záhlaví hesla 3) a Struktura hesla – Valenční struktura) a volná doplnění. Usouvztažňují tak jednotlivé části věty v organický celek, a proto jsou jejím centrálním prvkem. Různé tvary sloves používané mimo základní slovesné funkce mohou postupně konvertovat k jiným slovním druhům, např. podstatným jménům (喜び *jorokobi* „radost“, 話 *hanaši* „příběh“ apod.), příslovcím (např. 喜んで *jorokonde* „rád“, 飛んで *tonde* „rychle“ apod.), nebo ve spojení s partikulemi vytvářet složené partikule (např. に基づいて *ni-motozuite* „na základě“, を問わず *o-towazu* „bez ohledu“ apod.). Tato užití v zásadě nejsou slovesná, a proto je v rámci příkladů uvádíme pouze velmi okrajově, tam, kde jsme vyhodnotili uvedení příkladu jako zvlášť přínosné pro studium japonštiny.

Japonská jednoduchá slovesa mají často velmi široký význam, který může být blíže specifikován povinným doplněním (匂いがする *nioi ga suru* „být cítit“, 電話を掛ける *denwa o kakeru*, „telefonovat“) nebo příslovečným určením (ざーざー降る *zázá furu*, „lít (o dešti)“, びしょびしょ濡れる *bišobišo nureru*, „promoknout“). Dalším zásadním prostředkem zúžení, zpřesnění významu slovesa je pro aglutinační japonštinu přirozené skládání (複合). Přitom jako složená slovesa označujeme slova obsahující dva a více² plnovýznamových morfémů, která plní funkce typické pro sloveso. Nejčastějšími kombinacemi při skládání jsou: I-kmen slovesa napojený na jiné sloveso (追いつく *oicuku*, „dohnat“, 話しかける *hanasikakeru*, „oslovit“), podstatné jméno napojené na sloveso (心がける *kokorogakeru*, „pokusit se“, 目覚める *mezameru* „vzbudit se“), příslovce nebo jeho část napojená na sloveso (ふら下がる *burasagaru*, „viset“, 苛立つ *iradacu*, „být iritován“) a kořen přídavného jména napojený na sloveso (近づく *čikazuku*, „přiblížit se“, 近寄る *čikajoru*, „přiblížit se“). V příručce se věnujeme výhradně první skupině.

Ani tato skupina složených sloves (I-kmen slovesa + sloveso) však není zdaleka uniformní, naopak rozpadá se do dvou základních skupin tzv. syntaktických složených sloves (統語的複合動詞) a tzv. lexikálních složených

² Vyskytují se i složená slovesa, která obsahují i tři lexikální kmeny (引っぱり出す *hipparidasu*, „vytáhnout“, 引きずり込む *hikizurikomu*, „zatáhnout“), která mohou být samozřejmě dále rozšířena syntaktickým skládáním (např. 引っぱり出しすぎる *hipparidašisugiru*, „příliš vytáhnout“, 引きずり込みそこなう *hiki-zurikomisokonau*, „nepodařit se vtáhnout“).

sloves (語彙的複合動詞), která se mohou dále dělit na lexikální složená slovesa vyjadřující propoziční obsah (主題関係複合動詞) a lexikální složená slovesa vyjadřující široce pojatý vid (アスペクト複合動詞).³

U syntaktických složených sloves nese sloveso na druhé pozici (V2) gramatický význam (vid apod.), který se netýká primárně tolik vlastního obsahu prováděné aktivity, trvajících stavu apod., ale spíše způsobu, jakým tento obsah probíhá. Relativní volnost spojení V1 a V2 dokládá také charakteristická vlastnost této skupiny, a to možnost užít V1 ve tvaru pasiva (嘘を言われ始めた *uso o iwarehadžimeta*, „začali mi lhát“), kauzativa (食べさせ忘れた *tabesasewasureta*, „zapomněl jsem dát najíst“) honorifického opisu (お飲みになり終わった *onominariowatta*, „přestal pít“ *uctivě*) nebo použít substituci (そうし始める *sóšiha-džimeru*, „začít s tím“). Vytváření syntaktických složených sloves je do velké míry produktivní,⁴ omezené pouze sémantickou kompatibilitou významů sloves V1 a V2. Skupinu sloves, která se v rámci syntaktických složených sloves objevují na pozici V2, najde čtenář i s příklady užití v části Syntaktická složená slovesa a jejich přehled dle kmenových významů v tabulce Přehled syntaktických složených sloves.

Lexikální složená slovesa se rozpadají na dvě skupiny. Do první skupiny lexikálních složených sloves (vyjadřující propoziční obsah) patří slovesa jako například 踏み潰す *fumicubusu* „rozšlápnout“, která spojují dva slovesné kmeny za účelem přesnějšího určení obsahu označovaného významu. Přitom V1 (踏む *fumu*, „šlápnout“) blíže určuje způsob provedení apod. V2 (潰す *cubusu*, „roz-máčknout“). Do druhé skupiny lexikálních složených sloves (vyjadřující vid) patří slovesa jako například 晴れ渡る *harewataru*, „být úplně jasno/být vymetené o obloze“, ve kterých V2 (渡る *wataru*, zde „od obzoru k obzoru“) doplňuje informaci o průběhu V1 (晴れる *hareru*, „být jasno“). Lexikální složená slovesa obou skupin jsou předmětem části Lexikální složená slovesa.

Je na místě zde upozornit na velkou variabilitu jednotlivých sloves a potřebu posuzovat při klasifikaci každé složené sloveso separátně. Například sloveso 出す *dasu*, „vyndat“ je ve složeném slovese 引き出す *hikidasu*, „vytáhnout“ (jde o lexikální složené sloveso vyjadřující propoziční obsah) použito plnovýznamově, označuje prováděnou aktivitu „tažením vyjmout“, ale ve složeném slovese 走り出す *haširidasu*, „vyběhnout“ (jde o syntaktické složené sloveso) je použito pro označení vidového významu počáteční fáze děje „začít (běžet)“. Toto užití *dasu* je možné libovolně, téměř bez omezení kombinovat s I-kmeny jiných sloves.

³ viz Kageyama 1999, 2013 apod.

⁴ V části Syntaktická složená slovesa používáme pro označení sloves, u kterých je produktivita, a tedy skupina možných V1 omezena, značku 低.

Ještě zajímavějším příkladem je sloveso 走りこむ *haširikomu*. Pokud je použito ve významu „vběhnout (do prostoru)“, je lexikálním složeným slovesem, ve kterém V1 a V2 vyjadřují společně propoziční obsah, ale pokud je použito ve významu „naběhat (natrénovat)“, je lexikálním složeným slovesem, ve kterém V2 vyjadřuje vid. V prvním případě je „řídícím slovesem“ V2, ve druhém V1. Tato polysémií situace je také důvodem, proč pozorný čtenář v sekci Složená slovesa najde u hesla lexikálního složeného slovesa příležitostně i užití odpovídající syntaktickému složenému slovesu, např. 編み出す *amidasu*.

Další možností vyjádření gramatických významů je vedle skládání také kombinace přechodníku slovesa s dalším slovesem. V tomto případě již nejde o skládání, ale o gramatické konstrukce, nicméně vzhledem k jejich vysoké frekvenci výskytu uvádíme jejich přehled v části Gramatické konstrukce se slovesným přechodníkem. Pro vysvětlení toho, jak fungují další slovesné konstrukce, odkazujeme čtenáře na ryze gramatické příručky.

Struktura hesla

Pro snadnější orientaci a práci s publikací uvádíme ukázkou struktury hesla s vysvětlením jeho jednotlivých částí:

tomonau 伴う 《自、他、五段》	záhlaví hesla
《自動詞》	
1 <i>nést s sebou, být doprovázen</i> <i>jev</i> ♦ 同時に起こる、生じる。	významová rovina překlad, definice
♦ 事 は/が 事 にを 伴う	valenční rámec
¶ 権利は責任を伴う。Právo s sebou nese odpovědnost。¶ この仕事には危険が伴っている。Ta práce představuje určitá nebezpečí。	větné příklady
《他動詞》	
2 <i>být doprovázen, vzít s sebou</i> ♦ 一緒に行く、連れて行く。	
♦ 人 は/が 人 を 伴う	
¶ 部下を伴って取引先へ行く <i>být doprovázen na jednání</i> <i>podřízeným/-i</i>	

Záhlaví hesla

Má tyto části:

- 1) Přepis čtení slovesa do standardní české transkripce. V případě homonymie jednotlivá hesla rozlišujeme horním indexem, např. *fureru*¹ 触れる a *fureru*² 振れる. Zcela výjimečně uvádíme i přepis do hiragany, je-li nepravděpodobný, např. 凍る〔こおる〕 „mrznout“.

2) Znakovou podobu. V některých případech uvádíme v závorkách i další znakové varianty, přičemž odlišení užití jednotlivých znaků ukazujeme na konkrétních případech, viz např. *hakar*³ 計る, s. 94.

3) Údaje o tranzitivitě se nacházející v dvojitých lomených závorkách. Znak 自 je zkratkou z pojmu 自動詞 (*džidóši*) a znamená, že sloveso je intransitivní (nepřechodné), 他 (zkráceno z 他動詞 *tadóši*) označuje slovesa tranzitivní (přechodná). Ve výjimečných případech, jako je výše uvedené *tomonau*, může mít sloveso jak tranzitivní, tak intransitivní užití, zpravidla odpovídající různým významovým rovinám.

Po údaji o tranzitivitě následuje zařazení slovesa do konjugačního paradigmatu. Pracujeme se základní japonskou klasifikací na pětistupňová slovesa (zkratka 五段 *godan*) – někdy také nazývaná U-slovesa, dolní a horní jednostupňová slovesa (下一段 *šimo ičidan*, 上一段 *kami ičidan*) – někdy také souhrnně nazývaná RU-slovesa – a nepravidelná slovesa (サ変 *sahen*, 力変 *kahen*).

4) Šipka ⇔ označuje tranzitivní párovost. V případech, kde je to možné, uvazuje šipka sloveso stejného kořene, ale opačné tranzitivity, než jakou má dané heslo. V drtivé většině případů jsou slovesa ve všech svých významech buď tranzitivní, nebo intransitivní, výše uvedený příklad *tomonau* je v tomto směru výjimečně ambivalentní. V případě, že se daná tranzitivita týká pouze některých dílčích významů slovesa, tranzitivní párovost vyznačujeme přímo u jednotlivých významů, například u slovesa *kudaru*, viz s. 207.

Významová rovina

Obsahuje:

- 1) Význam v dané významové rovině, uvedený kurzivou. Upozorňujeme, že v některých případech, zvláště když je význam japonského slovesa velmi široký, jde spíše o výklad významu než o jednoznačný překladový ekvivalent. Ve velké většině případů se ovšem zastřešující význam kryje s překladem, uvedeným v následujících konkrétních větných příkladech.
- 2) Vysvětlení významu v japonštině pro pokročilejší čtenáře, které je v některých případech výstižnější a elegantnější než čeština.

Při uvádění významových rovin jsme se pro udržení přehlednosti zpravidla snažili spíše sdružovat podobné či příbuzné významy a nezdůrazňovali jsme drobné nuanční odlišnosti, které jsou předmětem popisu lexikálních slovníků.

Valenční rámec

Má přehledně schematizovat užití slovesa tj. vázané argumenty slovesa a vazebné partikule. Uvádění valenční struktury je jedním z hlavních odlišností od slovníkového zpracování – záměrem publikace je dát pokud možno vyčerpávající přehled o vazebných možnostech jednotlivých sloves, ať jsou zprostředkovány pomocí jednoduchých či složených pádových partikulí, kontextových partikulí, funkčních spojení typu ように apod., nebo např. adverbálních výrazů. Přesto nebylo vždy možné uvést ve schematické formě všechny valenční rámce, jejich varianty se někdy objevují přímo mezi větnými příklady.

Lomítko označuje případy zpravidla dvojího, výjimečně trojího možného užití partikulí. V principu jsme se snažili uvést všechny možné varianty. Dále jsme specifikovali, zda dané argumenty slovesa mají charakter člověk 人, věc – zde rozlišujeme mezi konkrétní 物 a abstraktní 事 –, skupina 組織 apod. V některých specifických případech konkretizujeme argumenty slovesa, protože obecnější významy se zpravidla nepoužívají. Např. u slovesa *makeru* 負ける na s. 225 v prvním významu „prohrát“ uvádíme přímo 試合 „zápas“ / 相手 „soupeř“, tj. nikoli obecnější a standardní 事 „abstraktní věc“ / 人 „člověk“.

V některých výjimečných případech (například u slovesa *aoru* 燃る, s. 30) uvádíme informaci o aktivitě a pasivitě slovesa, a to buď výslovně, nebo ji naznačujeme tvarem slovesa v dané valenční struktuře.

U složených sloves neuvádíme valenční strukturu, neboť ta nebývá tak čitelná a vzhledem k relativně menšímu počtu významových rovin by spíše snižovala přehlednost hesla. Valenční rámec složeného slovesa navíc v zásadě vždy kopíruje valenční rámec řídicího slovesa, takže je možné jej případně dohledat v části věnované jednoduchým slovesům.

Nicméně valenčním rámcům doporučujeme věnovat dostatečnou pozornost již vzhledem k jejich častým odlišnostem v japonštině a v češtině.

Větné příklady

Větné příklady sestávají ze sousloví, jednotlivých frází, neúplných i úplných vět. Při volbě formy příkladu jsme se snažili vycházet z míry přínosnosti úplného větného příkladu. Tam, kde bylo třeba jasnějšího časového či jiného upřesnění či zasazení do širšího kontextu, aby informace dávala smysl, jsme volili úplnou větu, jinde jsme se omezili na jednoduchou frázi. Dalším rozhodujícím kritériem při tvorbě příkladů byla jejich přirozenost v japonštině. To však někdy paradoxně vedlo k více či méně neohrabaným pokusům o český ekvivalent. V některých případech je japonský příklad význačný a uvedený český ekvivalent je jen jedním z možných interpretací. V takových případech jsme dbali na výběr bez dalšího kontextu nejpravděpodobnější interpretace. Obecným pravidlem při řazení příkladů bylo postupovat od jednoduchých a konkrétních příkladů k obecnějším, respektive okrajovějším.

V některých případech, např. u užití sloves, u nichž není jasné, zda jsou stavová, či dějová, jsme volili příklady, které zřetelně ukazují časový aspekt – průběhovitost či dokonavost –, protože v těchto aspektech existují mezi japonštinou a češtinou podstatné rozdíly.

Jelikož japonština je jazykem odkazujícím ve větší míře na kontext než čeština, v některých případech jsme cítili při překladu potřebu bližšího vysvětlení, které je odlišeno malým, sedmibodovým fontem. Pokud toto vysvětlení jde nad rámec japonského originálu, ale je možné je organicky zapojit do české věty, je odlišeno pouze velikostí fontu. Pokud vysvětlení do české věty zapojit nejde, je navíc ohraničeno závorkami. Jiným problémem byla identifikace gramatických osob v japonských příkladech – většina příkladů se dá přeložit v několika různých osobách, většinou jsme vybrali pouze jednu z možností. V tomto smyslu jsme se snažili rozlišovat zpravidla mezi první osobou singuláru a ostatními, což je v japonštině nejpodstatnější rozdíl.

Dalším problémem byla otázka formy upozornění na zásadní valenční odlišnosti mezi oběma jazyky. Například v češtině jsme zvyklí, že „někdo někomu s něčím pomůže“, zatímco japonština pokud možno osobu jakožto nepřímý předmět nezdůrazní, a když ano, uvede ji jako přímý předmět v akuzativu (viz sloveso *tecdau* 手伝う, s. 387). Nakonec jsme se rozhodli na tyto rozdíly explicitně neupozorňovat, nýbrž pouze implicitně naznačit několika příklady míru překrytí vaznosti v obou jazycích.

Ve větných příkladech jsme neváhali použít hojně znaky. Tam, kde se jednalo o znaky méně frekventované, jsme doplnili dolním indexem čtení, jinde jsme předpokládali, že v případě potřeby si čtenář čtení a případně i význam dohledá sám ve znakovém slovníku. Některé pojmy z oblasti běžných reálií jsme však použili bez vysvětlujících poznámek (například *genkan* blíže nevysvětlujeme), některé, například *dohjó* jako zápasíště v sumó, naopak ano.

Použité značky a symboly

Pro jejich použití jsme se rozhodli všude tam, kde bylo třeba zvýraznit nějakou informaci o funkci či gramatickém aspektu nebo kde se nám zdálo vhodné zvýšit přehlednost.

...² horní index pro přehlednost odděluje homonymní slovesa.

《 》 lomené závorky obsahují údaje o tranzitivitě a konjugaci.

⇔ oboustranná šipka naznačuje tranzitivní párovost.

◆ kosodélník zpřehledňuje vysvětlení významu.

¶ znak pro konec řádku přehledně odděluje jednotlivé větné příklady v rámci hesla.

～ vlnovka označuje vynechanou část slova, zpravidla slovesa, z něhož se uvádí obvykle pouze přípona či koncovka.

..., nebo 。 。 。 tři japonské tečky naznačují pokračování věty.

☐ ohraňovaný znak pro „text“ označuje vynechanou část věty, která může končit např. přechodníkem, což je naznačeno takto: ☐て.

慣 zkratka z 慣用句 označuje idiomatické, ustálené spojení.

低 z 低生産性 označuje nízkou produktivitu V2 v rámci syntaktických složených sloves.

古 zkratka z 古い označuje zastaralý výraz.

敬 označuje zdvořilostní význam.

Poděkování

Japonská slovesa v příkladech zdaleka nejsou dílem pouze čtyř uvedených autorů. Bez nezištné pomoci a podpory kolegů a přátel bychom se publikaci sotva odvážili předložit čtenářské obci.

Trvalý a opakovaný dík patří všem, kdo se podíleli na přípravě předchozí Příručky japonských sloves, z níž mnohé zůstalo zachováno i v tomto vydání: Přes značné zásahy zůstává v japonském textu stále zřetelný přínos paní Harumi Yamada, paní Eri Aoi a zejména pana Kóšiho Hirajamy, kteří se výrazně podíleli na výběru a přípravě japonských větných příkladů. Neměnili jsme v zásadě koncepční přístup, proto v tomto směru vyjadřujeme dík i kolegovi Janu Sýkorovi, který přispěl cennými radami ohledně konstrukce hesel.

Použitá literatura

- Koizumi Tamocu, ed. 小泉保 (1989), *Nihongo kihon dóši jóhó džiten* 日本語基本動詞用法辞典, Tokio: Taišúkan šoten.
- Watanabe Toširó 渡邊敏郎, Edmund R. Skrzypczak, Paul Snowden, ed. (2003), *Kenkjúša, Šin'waei daidžiten* 研究社、新和英大辞典、第五版, 5. vyd., Tokio: Kenkjúša.
- *Daidžirin* 大辞林、第二版 (1995), 2. vyd., Tokio: Sanseidó.
- Šinmura Izuru, ed. 新村出編 (1998), *Kódžien* 広辞苑、第五版, 15. vyd., Tokio: Iwanami šoten.
- Himeno Masako 姫野昌子 (2003), *Fukugó dóši no kózó to imijóhó* 複合動詞の構造と意味用法, Tokio: Hicudži šobó.

- Kagejama Taró, ed. 景山太郎（編）（2013）, *Fukugó dóši kenkjú no saisentan – Nazo no kaimei ni mukete* 複合動詞研究の最先端—謎の解明に向けて, Tokio: Hicudži šobó.
- *Fukugó dóši no rekišikon* 複合動詞レキシコン, <http://vvlexicon.ninjal.ac.jp>.
- *Fukugó dóši jórei détabésu* 複合動詞用例データベース, <http://csd.ninjal.ac.jp/comp>.
- *Šónagon kópasu* 少納言コーパス, <http://www.kotonoha.gr.jp/shonagon>.
- Kageyama, Taro (1999), Word Formation. In: *The Handbook of Japanese Linguistics*, ed. Natsuko Tsujimura, 297–325. Oxford: Blackwell.
- *Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost* (1999), Praha: Academia.

